

JAN KLECANDA:

Páter Vojtěch.

VEŠNICKÝ ROMÁN.

"Kdo? Kdo?" — Mlynářka se zvedla a s planoucíma zraky postavila se zase až těsně k Vojtěchu.

"Když ty nechceš mluvit, budu mluvit já — já —" volalo to v jejím nitru a odhodlána vrhnutí se Vojtěchu třeba kolem krku a uchvátit ho oběma rukama, aby jí nemohl uniknouti, byla vzhopila se ze židle.

Leč v tom ozvaly se venku na chodbě kroky, a mlynářka odešla od Vojtěcha a chopivši se utěrky, ležící na stole, počala odčizeti nádobí, jež tu zbylo od snídane. Byl to mládek, jenž přišel s jakýmsi dotazem a mlynářku odvolal ven do dvora. Hospodyně volky nevolky musila s ním, musila tím spíše, aby zakryla rozpak, do nichž náhlým příchodem mládka byla přivedla. Ale když kráčela kolem Vojtěcha, šlehla po něm očima, až mu všecka krev do hlavy se vehnala.

Sotva že dozněly kroky její na předstání, Vojtěch vyrazil za ní z čeledníku a jako smyslů zbavený hnál se po schodech nahoru do své světnice. Oddechl si volněji, když za ním dvéře do zámku zapadly. Zde byl jist před tím hrozným nebezpečím, jež se mu bylo náhle zjevilo, sem za ním ona nepřijde.

"Co to bylo?" ptal se Vojtěch sama sebe, procházeje se prudkými kroky po světnici. "Co chtěla mi ta žena říci? Co znamenal ten pohled plný ohně, ohně tak divokého a prudkého, že pronikl mi až od duše?"

"Pokušení! Pokušení!" odpověděl v nitru jeho jakýs hlas a Vojtěch rychle se chopil klobouku.

Necítil v sobě dosti síly, aby nebezpečí čelil, proto chtěl před ním raději utéci. Ale v tom, když už bral za kliku, aby zadními vraty unikl ze mlýna do lesů, kde často celé dny trávil, otevřely se dvéře a v nich zjevila se Frantina.

Mlynářka mrzuta, že byla vyrušena právě ve chvíli, když odvážíla se skoku po své kořisti — takový byl asi duševní její stav, ač ovšem slovo to duši její se neozvalo — odbyla mládka zkrátka a spěchala zase zpět do čeledníku. Vojtěcha tu již nebylo.

"Odešel mi! Utek! Utek!, protože se mne bojí a bojí se mne, protože —"

Tak daleko Frantina přece ještě nebyla, aby dovedla sama sobě vyznati se z toho, po čem toužila a k čemu jí ohnívá krev a náruživá povaha její neodolatelně pudila.

"Vždyť nechci nic, než zeptat se ho —" namlouvala sama sobě, ale nedovedla si povědět, proč a po čem se ho chce ptáti.

"Půjdu nahoru k němu," řekla si, ale hned kmitla jí duši myšlenka, osklivá výčitka, že za ním chce dolézat. A co si Vojtěch pomyslí? Eh, co by si pomyslí? Má přece právo jako hospodyně dohlédnout v celém domě? A zeptá se ho, zeptá — proč jí tedy vlastně maloval, a proč jí maloval tak — a proč potom obrázek její hodil do ohně. S tím, co jí byl již na vysvětlenou řekl, nemohla, nechtěla býti spokojena.

"Půjdu k němu, půjdu," řekla, jakoby si dodávala odvahy. "A řeknu mu všechno!"

Co "všecko," sama nevěděla. Cítila jen hroznou, zřivou touhu spočinouti v náručí tohoto muže, tak krásného, mladého, vznešeného, muže, o němž věděla, že i ona — ni touží.

Frantina byla dosud dobrou ženou, věrnou muž, jemuž se byla oddala. Byla i spokojena ve svém manželství a nikdy za ta dvě léta ani myšlenkou se nezpronevřila mlynář, jehož si vážila, poněvadž duchem vynikal nad celé své okolí. Co druhdy jako dítě a mladé děvče cítila pro Vojtěcha, bylo již dávno nezapomenuto, ale skleslo pod úroveň vědomí. Vojtěch byl pro ni sluhou Páně, člověkem svatým, na němž nebylo nic lidského. Ale poznání, že byl člověkem jako ona, že po ní toužil, že myšlenkami na ni po celá léta i tam v dáli se obíral, otřásl celou její duší.

Byla příliš ženou, než aby byla dovedla neopětovati tolik — lásky.

A mlynář? Její muž? Frantina pochtěla, jak srdce její náhle se zatvrdilo vůči tomuto člověku. Zdálo se jí, že jako Vojtěchovi uloupil svobodu, tak jí uloupil Vojtěcha a Vojtěchovi ji. Postavil se mezi ně a ona nyní — co chce? — Odstránil ho s cesty a —

Frantina nedomyšlela. Pořád ještě bojovala v ní rozšafná žena, poetivá žena, vědomá si své povinnosti, se ženou milující, se ženou cítil, že je milována a toužící podati důkaz, že lásku tu opětuje.

"Vždyť nechci nic, než říci mu, že kdyby nebylo toho — že bych byla jeho," říkala si stále před zrcátkem, visícím na zdi. "Trápí se ve své osamělosti. Když mu řeknu, že i já — potěším ho. Nic víc! Bude ho to blažit, zrovna jako mne to blaží. Ale říci mu to musím, musíme si to povědět a pak bude zas vše dobře mezi námi!"

A odhodlaně vykročila — Ale tu zase — když si důrazně opakovala "nic víc!", kmitlo jí hlavou, že možno hřešiti skutky — slovy — myšlením!

"Eh," hodila vzdorovitě hlavou. "On je kněz a je-li to hříchem, dá mi rozhřešení! A jiní? Což jiní kněží?" těšila se ihned, ohledávaje v myšlenkách vědomosti o kněžích, kteří též žili jako jiní lidé, lidé z masa a kosti. Ne marně byla v Praze, ne nadarmo četla tak ledajakou knihu, jež druhdy nezanechala hlubší stopy v její duši, neotřásla tou slepou vírou prostého venkovského člověka, ale jež nyní tak výborně se jí hodila jako omluva toho, co pokládala jen za hřích.

Frantina nevěděla ani, jak očítila se nahoře u dveří Vojtěchových. Krev hnala se jí do hlavy, nádra bouřně se dmula, srdce hlasitě tlouklo, tak že přitiskla si ruku k psoum, jakoby hlas chtěla utlumiti. Bylo jí tak nějak sladko a přece zas hrůzno, a jako člověku, jenž poprvé pílží se temnou nocí, aby krádl —

Stiskla srdce, odhodlaně otevřela dvéře a tu stál před ní Vojtěch. S kloboukem v ruce, připraven k odchodu. Zmateně pohlédl na její zardělé tváře a zachvěl se. Frantina skorem veběhla do světnice a Vojtěch ustoupil jí z cesty.

"Jdu k vám a vy odcházíte," řekla nevěde, jak jinak zapříst hovor.

"Ano jdu — jdu na hřbitov k hrobu své matky pomodlit se —"

"Za ni —"
"Ne za ni! Ona již modliteb mých nepotřebuje," odvětil Vojtěch hlasem, jímž prochvívalo eosi jako hluboký zármutek. "Ona žila poetivě svým povinností a

měla-li nějaký malý hřích na svědomí, ten je již dávno odpuštěn za její celý život."

Frantina se otřásla. Dobře to Vojtěch řekl. Odzbrojil ji. Ale jen na okamžik.

"A za koho tedy?" zeptala se naléhavě, nutie se k úsměvu. "Snad i za mne?"

"Za sebe, za vás, za všechny lidi, kteří ještě nemají život a jeho pokušení za sebou, kteří potřebují mravní opory, aby nepadli!"

To slovo Frantinu pobouřilo, urazilo. Tak daleko přec její sešitost a vzdělání nesahalo, aby rozuměla slovu "padnouti." Padlou ženskou byla jí dle běžného názoru svobodnice, jež nebyla dost opatrná, aby se vyhnula "světské hanbě" — Ale ona byla ženou, svou paní, ona mohla hřešiti — ale padnouti —?

Pohodila vzdorovitě hlavou a již měla na jazyku posměšnou odpověď, ale pohled na tvář mladého muže — tak ušlechtilou, tak krásnou ve svém smutku jí znovu odzbrojil.

"Jděte, Vojtěše! Jděte a pomodlete se," řekla hlasem jako zadržnutým. "Za sebe, za mne, za dva lidi, kterým snad jiní zavedli jejich štěstí, a kteří přece šťastni nejsou."

"Řekl jsem vám již, že štěstí člověk sám v sobě musí najíti. Najdu ho já, najdete i vy, Frantino, jen když budete moci každému, každému — slyšíte — i jemu, pohlédnouti do očí čistým zrakem, a vědomím, že žádný hřích netiží vaši duši."

To pověděl, Vojtěch chtěl projíti kolem Frantiny, leč v tom okamžiku ona, vidouc, že jí uniká, vztáhla po něm zoufale ruce. Nemyslela na to, co jí byl právě pověděl, nemyslela na nic, než aby ho zadržela.

"Vojtěše!" vzkřikla. "Pro boha, pro poklid mé duše, počekejte!"

Obrátil se k ní s pohledem udiveným. Posilu, již ona nenalezla v jeho slovech, sám sobě dodal. Byl kliděn, obrněn — Zarazil a zmátl jí ten pohled, tak že sklonila rozpačité oči a ruce jí klesly.

"Chtěla jste mi ještě snad něco říci?"

"Ne, ne — již nic!" chvatně odpovídala. "Chtěla jsem jen — chtěla — jsem vás prosit, nenechávejte mne tu samotnu! Víte — Karel —"

"Buďte klidna! Vrátním se zase, abych byl po ruce, kdyby on přišel!"

"Přijdete? Přijdete brzy?" radostně navozovala ní hovor, na niž chtěla ho zadržeti.

"Přijdu, jen co budu zde s tím hotov," řekl Vojtěch, ukázav si rukou na srdce. A nepomyšliv, že slovem i posuňkem tím prohrášil se nyní on sám a že zanechává zde Frantinu v nové bouři, odešel.

Mladá žena, osamotněvši ve světnici, přitiskla obě dlaně k rozpačeným svým tvářím.

"Má, má mne rád!" zajásalo to v ní. "Má, má — a ví — ví!" byla by volala, křičela do světa, neschopna v té chvíli jiné myšlenky, jiného slova. Pak vrhla se k oknu a pohlížela do dvora, kde zjevila se jí brzy jeho postava.

(Pokračování.)

A. V. Kouba, 2819 Larimer Str., Denver, Colo., vyrábí po více roků ten nejlepší, osvědčený uzdravující lék zvláště pro žaludeční choroby, a sice Karlovarské Hořké Léčivé Víno Medové, pomoci horských léčivých bylin a kořinek, čehož důkazem jsou stále nová doporučení. V lékárnách. Redničku o 12 lahvích za \$3.00, přímo zaše vyřaditel. Dejte mu přednost před obyčejnými hořkými. 31f

Storz
s modrou páskou
láhvové pivo

Jest výrobkem jednoho z nečistších a nejmodernějších pivovarů na světě. Celý náš závod vystaven je z cihel a ocele, a asfaltovými podlahami. Místnosti várečné jsou prostranné a vzdušné, vonné a čisté, zaplavené slunečním jasem.

Nesmírné skladní sklepy opatřeny jsou nejlepším ventilačním a chladicím systémem ve Spoj. Státech.

Lahvovací oddělení vypraveno je nejnovějšími a nejnákladnějšími automatickými stroji.

Toto jsou pouze některé z mnoha výhod, jichž požíváme a kteréž umožňují nám poskytovat výtečnou jakost a absolutní čistotu ve STORZOVU PIVU. Ony vysvětlují též ohromný ten vzrůst prodeje STORZOVA piva rok od roku.

Obírejte si bednu. Tel. Webster 1260.
STORZ BREWING CO. (1) OMAHA, NEB.

Willow Springs Pivovar
dává
ZELENE "TRADING STAMPS"

Za \$3.00 zelených Trading Stamps s každou bednou		Za \$5.00 zelených Trading Stamps s každou bednou
STARS & STRIPES (2 tucty pintových lahví) — cena		STARS & STRIPES (2 tucty kvartových lahví) — cena
\$1.25		\$2.25

Pamatujte! Kromě toho, že dostanete nejlepší lahvové pivo, dostanete též dvojnásobnou hodnotu v zelených "Trading Stamps."

1407 Harney Street:
Objednejte si poštou neb telefonem Douglas 1306 nebo 1685.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj oblíbí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo. Jest lehké, perlicí se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody — není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb pintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem. — Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvuji výborné pivo
SOUTH OMAHA, NEB

Metz Bro's Brewing Co.
Nejstarší pivovar v Omaze.
TELEFON DOUGLAS 119.

Vaří nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě.

Nejstarší a nejlepší místo pro schůzku jest
ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC
v č. 1306 Farnam ul.

Pravá importovaná piva na čepu. Pilsenské z Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hobrau Munich Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světoznámé Faust získalo rozsáhlou reputaci.
Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaže. 401f